

ски ноти. Човѣкъ неволно помисляше, че въ нетърпимата топлина навредѣ изъ полето невидими ковачи неморно работятъ, бързатъ, коватъ. Суровиятъ злакъ на нивитѣ незабѣлѣзано се прѣвръщаше въ чисто злато.

Никога хората не дигаха тъй често очитѣ си къмъ небето, както сега. Тѣ се радваха, когато врѣмето бѣше хубаво и ясно, съ безпокойство слѣдѣха всѣки тъменъ облакъ, който се изправяше нѣкъдѣ на хоризонта. Ако е дъждъ — добръ, но ако е градъ? И страшниятъ облакъ се забравяше чакъ надвечеръ, когато, отминалъ надалечъ, пращаше послѣднитѣ си и безврѣдни свѣткавици. Посоката на вѣтъра сѣщо тъй грижливо се слѣдѣше. Защото тъкмо по това врѣме се появяваше черниятъ вѣтъръ, истински безмилостенъ бичъ на хранитѣ. Той иде отъ югозападъ, горещъ е и задушенъ, носи отровния дѣхъ на южнитѣ пустини, изгаря всѣка зеленина, изсмуква и суши всѣки жизненъ сокъ. Зърното, още млѣчно тогава, се свива, узрѣва прѣждеврѣменно, остава леко и почти праздно. Тоя вѣтъръ най-много плашеше селянитѣ. Но тая година той не се появи. Напротивъ, всѣки день отъ пладнѣ насетнѣ почваше да духа морскиятъ вѣтъръ. А той е влаженъ и приятенъ. Отъ него, като отъ нѣкоя невидима манна, зърното се налива, наедрява и натежава. Въ такива години житото, поженато малко по-рано и овърхано, дава ненагледенъ плодъ: едри като дрѣнки зърна, червени и тежки като злато.

Хората обръщатъ очитѣ си къмъ небето и търсятъ Бога, както въ днитѣ на голѣми изпитания и злочестина, тъй сѣщо и прѣзъ днитѣ, когато едно голѣмо благополучие изглежда вѣроятно и близко. Така бѣше и въ Люляково. Въ надеждитѣ и въ радостѣта си за голѣмото плодородие никой не искаше да прогнѣви Бога, напротивъ — упованието и вѣрата въ него бѣха по-силни, отъ когато и да било. Събитията, които напоследъкъ се случиха, продължаваха да вълнуватъ още селото. И